

„Хемда бойле тембихъ етмишъ :

„Кишиши буламасжнъ, бана достъ оламасжнъ.¹⁾

А самата история се състои въ слѣдующето : Владиката пратилъ заповѣдь на игумена на Лѣсковския мѣнастирь, да даде за митрополитята обикновенния данѣкъ за Гергѣевденъ (св. Георги) двѣ агнета. Игуменътъ, отецъ Максимъ, отказалъ да се покори на заповѣдта и изругалъ пратеника и господаря му. Знаятъ е какво го чакало слѣдъ тая постѣжка и побѣрзалъ да се скрие, прѣди да пристигне владиковия гавазинъ съ пратенитѣ запити да го хванатъ. Лѣсковченитѣ го крили нѣколко врѣме въ селото си, дали му възможность сетиъ, съ чуждо име и тескере, да замине заедно съ лѣсковскитѣ градинари въ Сърбия и отъ тамъ въ Румжния. На 1862 г. кагато азъ бѣхъ политически емигрантинъ, избѣгалъ отъ политическото робство, намѣрихъ тоя църковенъ служителъ, избѣгалъ отъ църковното робство, отдавна остановенъ въ Галацъ, като свѣщенникъ на тамошната българска община въ църквата Св. Великомъченика Пантелеимона, за съижданнето на която църква той е всекакъ съдѣйствувалъ и въ двора на която имаше *келийката*, гдѣто живѣше. Скоро, прѣди освободителната война, той се поминж тамъ, като съ завѣщание остави една часть отъ спастреното си имущество на родния си градъ — тогива още село—Дрѣново.

Тия два-три примѣри изъ владикуванията на поменатитѣ търновски митрополити достатѣчно показватъ, какво е било състоянието на пасството — на българитѣ подъ двоякото имъ робство.

Въ всеки случай тяжеститѣ на политическото робство бѣхъ и по-голѣми и по-несносни, толкозь повече, че срѣщу тѣхъ нѣмаше и кому да се плаче *раята*. И когато на 1846 г. Султанъ Абдулъ Меджитъ излѣзе да обиколи владѣнията си въ *Румели* и дойде въ Търново, емирната *рая* отъ търновската *кааза* нѣмаше какво друго подобрѣние да проси отъ Падшаха, освѣнъ изгонванието на владиката си Неофита, работа не особно мъчна и рискована, но напротивъ насърчавана и улеснявана отъ самитѣ мѣстни турски власти, съ която можеше да се попрѣчи и на всеко друго оплаквание на *раята* отъ тия сами власти въ политическа смисълъ. Така сж

¹⁾ Казвай, човѣче, кждѣ е овзи Кишишинъ? Владиката заповѣдалъ, и ата си подарява на който намѣри тоя кишинъ; още и тѣй зарѣча: ако не намѣришъ кишишина, приятель не можешъ да ми бждешъ?